

Arrest

nr. 277 550 van 19 september 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 maart 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juni 2022 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en advocaat R. CHETOUI loco advocaat M. SAMPERMANS en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 9 februari 2021 een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 1 maart 2022 verklaart de gemachtigde de verblijfsaanvraag onontvankelijk bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Dit is de eerste bestreden beslissing. Op 1 maart 2022 beveelt de gemachtigde verzoeker om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13. Dit is de tweede bestreden beslissing.

Eerste bestreden beslissing:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.02.2021 werd ingediend en op data van 10.06.2021 en 24.11.2021 werd geactualiseerd door :

B, M. (geen R.R.)

Geboren te bni Bouayach op 01.01.1975

Ook gekend als geboren op 30.06.1975 en op 00.00.1975

Nationaliteit: Marokko

Adres: (...) te 2800 Mechelen

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 30.12.2008 een visumaanvraag type C indient bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Marokko. Deze aanvraag wordt goedgekeurd en betrokkene komt op 25.04.2009 in België aan met een toegelaten verblijf tot 09.06.2009. Op 25.05.2009 wordt er een meldingsfiche voorgenomen huwelijk opgesteld. In het kader van dit voorgenomen huwelijk vindt er een administratieve controle plaats op 03.08.2009 en betekent betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 31.08.2009 huwt betrokkene effectief met een Belgische onderdane maar er wordt geen aanvraag tot verblijfsmachtiging gedaan op basis van dit huwelijk. Op 07.03.2013 wordt de echtscheiding uitgesproken. Op 10.10.2013 dient betrokkene een aanvraag 9bis in die negatief wordt afgesloten op 03.12.2013 en gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 10.12.2013. Op datum van 20.10.2017 tenslotte betekent betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod naar aanleiding van een administratieve controle.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij alles heeft achtergelaten in Marokko om met zijn ex-echtgenote te huwen in België, dat het zeer moeilijk zou zijn om een zelfstandige zaak opnieuw op te starten voor de korte periode waarin zijn aanvraag behandeld zou worden nadat hij zijn bloeiende schrijnwerkerij in Marokko had achtergelaten om te kunnen huwen en dat hij niets of niemand meer zou hebben om naar terug te keren en aldus noch de bestaansmiddelen noch de huisvesting zou hebben om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Betrokkene verbleef immers ruim 34 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn/haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene noch de bestaansmiddelen noch de huisvesting zou hebben om te overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich uitdrukkelijk op zijn lang verblijf van elf jaar als buitengewone omstandigheid. Het louter langdurig verblijf in een land toont echter niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of

zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene over een blanco strafblad zou beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene gedurende elf jaar zijn leven hier opnieuw opgebouwd zou hebben en structuur gegeven, dat het centrum van zijn belangen nu in België zou liggen, dat er sprake zou zijn van integratie en duurzame lokale verankering, dat er sprake zou zijn van een sublieme integratie die niemand onberoerd zou kunnen laten, dat zijn integratie duurzame sociale bindingen teweeggebracht zou hebben, dat hij zich kosten noch moeite gespaard zou hebben om zich de Nederlandse taal eigen te maken door het volgen van cursussen, dat hij over zowel een passieve als een actieve kennis van het Nederlands zou beschikken, dat onze maatschappij enorm veel van hem zou krijgen, dat hij zich tot het uiterste zou inzetten zonder zelf enige last te zijn, dat het hem aan energie en sociaal meelevenheid niet zou ontbreken, dat hij zich steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat hij graag zelfstandig en onafhankelijk zou willen leven, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij zeer intense wijze overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten, dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben, dat hij zijn Marokkaans rijbewijs voorlegt evenals zijn huurovereenkomst dd. 19.01.2021, enkele deelcertificaten Nederlands, enkele inschrijvingsattesten Nederlandse taallessen, een Marokkaans attest van tewerkstelling, een werkbelofte en negen getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Tweede bestreden beslissing:

"De heer:

Naam, voornaam: B, M.
geboortedatum: 01.01.1975
geboorteplaats: Bni Bouayach
nationaliteit: Marokko

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als geboren op 30.06.1975 en als op 00.00.1975;

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In het eerste middel dat betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids-, en het redelijkheidsbeginsel:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. De staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Dat de aanvraag van verzoeker op 01.03.2022 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoeker zijn aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen. Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden. Dat er in het geval van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen om naar Marokko terug te keren om aldaar de aanvraag te doen. Dat verzoeker reeds sedert enige tijd, 13 jaar, in België verblijft zonder terug te zijn geweest naar zijn herkomstland en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd en volledig geïntegreerd is. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat dit element niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoeker alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar hij geen enkele actuele band mee heeft. Verzoeker heeft in Marokko niet alleen zijn huisvesting achtergelaten, hij heeft bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat hij enige tijd geleden verliet. Verzoeker heeft geen enkele binding meer met zijn land van herkomst. Verwerende partij kan er ook niet zomaar vanuit gaan dat indien er kennissen zouden zijn dat er heel die periode op gerekend kan worden. Dat er dan ook moeilijk van verzoeker verwacht kan worden dat hij het leven dat hij hier sedert enige tijd heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar zijn land van herkomst terug te keren. Het feit dat verzoeker zijn centrum van belangen dat hij hier sedert enige tijd heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat hij in zijn land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag via de geijkte weg te doen. Dat de Raad van State trouwens eerder stelde dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig zijn verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221). Dat er aldus in hoofd van verzoeker zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die zijn toelaten om de aanvraag in België te doen. De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval. 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519) Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)”

2.1.2. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoeker een verblijfsmachtiging toe te kennen, moet de gemachtigde nagaan of zijn aanvraag wel regelmatig werd ingediend, met name of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De aanvraag om machtiging tot verblijf wordt onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland kon indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht.

De Raad stelt vast dat verweerder heeft onderzocht of de door verzoeker ingeroepen elementen als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Verzoeker betwist dit niet. Verzoeker geeft aan van mening te zijn dat de door hem ingeroepen elementen dienen te worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Verzoeker voert vooreerst een theoretisch betoog met betrekking tot het begrip 'buitengewone omstandigheden'.

Vervolgens zet hij een aantal feitelijkheden uiteen met betrekking tot zijn lang verblijf in België (sedert 13 jaar) en stelt hij dat hij sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd. Volgens hem gaat de gemachtigde er "op deze manier" aan voorbij dat dit feit eveneens inhoudt dat hij alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 van het EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar hij niet in zijn levensonderhoud kan voorzien.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld:

"Betrokkene beroept zich op het feit dat hij alles heeft achtergelaten in Marokko om met zijn ex-echtgenote te huwen in België, dat het zeer moeilijk zou zijn om een zelfstandige zaak opnieuw op te starten voor de korte periode waarin zijn aanvraag behandeld zou worden nadat hij zijn bloeiende schrijnwerkerij in Marokko had achtergelaten om te kunnen huwen en dat hij niets of niemand meer zou hebben om naar terug te keren en aldus noch de bestaansmiddelen noch de huisvesting zou hebben om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 34 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn/haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). (...) Betrokkene beroept zich uitdrukkelijk op zijn lang verblijf van elf jaar als buitengewone omstandigheid. Het louter langdurig verblijf in een land toont echter niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021)."

Door het louter herhalen van de in de aanvraag aangevoerde elementen toont verzoeker het kennelijk onredelijk karakter van de motivering niet aan.

Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde, toont niet aan dat de eerste bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen.

Verzoeker geeft in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de elementen die door de gemachtigde werd gemaakt. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen en na te gaan of het bestuur in deze niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In dit geval toont verzoeker met zijn kritiek niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat uit de voorgelegde elementen geen buitengewone omstandigheid kan worden afgeleid. Verzoeker maakt de schending van de motiveringsplicht niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In het tweede middel, met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, werpt verzoeker de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur op, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker betoogt dat hij niet alleen een onontvankelijke beslissing ontvangt, maar bovendien ook een bevel om het grondgebied te verlaten. Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoeker na een verblijf van enige tijd te bevelen om het grondgebied te verlaten. Nog volgens verzoeker houdt de beslissing van de gemachtigde met dit element geen rekening, waardoor hij tekort schiet in zijn zorgvuldigheidsplicht.

2.2.2. Het is niet omdat verzoeker een verblijf van een bepaalde tijd heeft gekend dat verweerder geen bevel om het grondgebied te verlaten kan geven als hij op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet vaststelt dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum. Verzoeker betwist deze vaststelling in de tweede bestreden beslissing niet. Het gegeven dat verzoeker dit niet redelijk alsook disproportioneel acht, kan niet tot de vernietiging van het bestreden bevel leiden. Bovendien blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker al enige tijd in België verblijft: *“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene gedurende elf jaar zijn leven hier opnieuw opgebouwd zou hebben en structuur gegeven, dat het centrum van zijn belangen nu in België zou liggen, dat er sprake zou zijn van integratie en duurzame lokale verankering, dat er sprake zou zijn van een sublieme integratie die niemand onberoerd zou kunnen laten, dat zijn integratie duurzame sociale bindingen teweeggebracht zou hebben, dat hij zich kosten noch moeite gespaard zou hebben om zich de Nederlandse taal eigen te maken door het volgen van cursussen, dat hij over zowel een passieve als een actieve kennis van het Nederlands zou beschikken, dat onze maatschappij enorm veel van hem zou krijgen, dat hij zich tot het uiterste zou inzetten zonder zelf enige last te zijn, dat het hem aan energie en sociaal meelevenheid niet zou ontbreken, dat hij zich steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat hij graag zelfstandig en onafhankelijk zou willen leven, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij zeer intense wijze overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten, dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben, dat hij zijn Marokkaans rijbewijs voorlegt evenals zijn huurovereenkomst dd. 19.01.2021, enkele deelcertificaten Nederlands, enkele inschrijvingsattesten Nederlandse taallessen, een Marokkaans attest van tewerkstelling, een werkbelofte en negen getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

Het tweede middel is ongegrond

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC